Súd:	Krajský súd Bratislava
Spisová značka:	4Co/106/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu:	1109228167
Dátum vydania rozhodnutia:	09. 04. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ:	JUDr. Valéria Kleinová
ECLI:	ECLI:SK:KSBA:2014:1109228167.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Valérie Kleinovej a členov senátu Mgr. Ingrid Degmovej Pospíšilovej a JUDr. Michaely Frimmelovej v právnej veci navrhovateľa: Š. M., K. J. XXX/XX, Š., zast. AK GEREG & MESSINGEROVÁ, s.r.o., Horná Strieborná 4, Banská Bystrica, proti odporcovi: Slovenská republika - Ministerstvo spravodlivosti SR, Župné nám. 13, Bratislava, o náhradu škody, na odvolanie navrhovateľa i odporcu proti rozsudku Okresného súdu Bratislava I zo dňa 3. decembra 2012, č.k. 22C 265/2009-128, takto

r o z h o d o l :

Odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej vyhovujúcej časti týkajúcej sa uloženia povinnosti odporcovi zaplatiť navrhovateľovi titulom náhrady škody sumu 9.216,42 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,5 % ročne zo sumy 9.216,42 Eur od 30.07.2009 do zaplatenia a titulom náhrady nemajetkovej ujmy sumu 35.000,- Eur , ako aj v napadnutej zamietajúcej časti, p o t v r d z u j e .

V napadnutej vyhovujúcej časti, týkajúcej sa priznania príslušenstva, a to úroku z omeškania vo výške 8,5 % ročne z náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 35.000,- Eur od 30.07.2009 do zaplatenia, rozsudok súdu prvého stupňa mení tak, že návrh na zaplatenie príslušenstva z tejto časti istiny z a m i e t a.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa zastavil konanie v časti o zaplatenie 768,77 Eur, odporcovi uložil povinnosť zaplatiť navrhovateľovi titulom náhrady škody sumu 9.216,42 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,5 % ročne zo sumy 9.216,42 Eur od 30.07.2009 do zaplatenia a titulom náhrady nemajetkovej ujmy sumu 35.000,-Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,5 % ročne zo sumy 35.000,- Eur od 30.07.2009 do zaplatenia, všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku, a vo zvyšku návrh navrhovateľa zamietol, s tým, že o náhrade trov konania rozhodne po právoplatnosti rozsudku. Po právnej stránke vec posúdil podľa § 27, ods. 1,2 zák. č. 514/2003 Z.z., podľa § 1, § 2, §3 ods. 1, § 4 ods. 1 ,§ 5 ods. 1 a 2 , § 9 ods. 1, § 10 a § 20 zák. č 58/1969 Zb., § 3 ods. 1 a 2 zák. č. 514/2003 Z.z., § 17 ods. 1,2 a 3, § 9 ods. 1 a 2 zák. č. 514/2003 Z.z., ako aj § 442 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Rozhodol tak v zmysle záverov vykonaného dokazovania, podľa ktorého uznesením Krajského úradu justičnej polície Policajného zboru Nitra zo dňa 01.07.2003 v zmysle § 163 ods. 1 Trestného poriadku vyšetrovateľ začal voči navrhovateľovi trestné stíhanie pre čin prijímania úplatku a inej nenáležitej výhody, lebo na podklade zistených skutočností mal dostatočne odôvodnený záver, že v presne nezistenom čase od začiatku roku 2002 do 30.06.2003 v Šahách na hraničnom priechode medzi Slovenskou republikou a Maďarskou republikou Šahy - O. ako pracovník Odboru hraničnej kontroly Šahy, Úradu hraničnej a cudzineckej polície PZ žiadal neoprávnene od občanov Rumunska finančnú hotovosť - úplatok od 500 do 1000 Ft na osobu za vystavenie potvrdenia do cestovného dokladu o vstupe na územie SR, pričom mal vedomosť o tom, že občania Rumunska zneužívajú vstup na územie SR s úmyslom získať potvrdenie o opustení územia Maďarskej republiky a tak získať možnosť pobytu v MR na ďalších 30 dní, ktorú finančnú hotovosť prijímal tým spôsobom, že vodiči privážajúci občanov Rumunska na motorových

vozidlách k hraničnému priechodu odovzdali s cestovnými dokladmi aj finančnú hotovosť vloženú do technického preukazu motorového vozidla alebo do cestovného dokladu službu konajúcim pracovníkom OHCP Šahy na vstupe do SR, ktorý túto prevzal a až následne rozhodol o vystavení predmetného potvrdenia do cestovného dokladu, čím konal v rozpore so zák. č. 48/2002 Z.z. o pobyte cudzincov a v rozpore so zák. č. 171/1993 Z.z. o policajnom zbore v znení neskorších predpisov. Ďalej zistil, že uznesením Okresného súdu v Nitre zo dňa 05.07.2003 bol navrhovateľ vzatý do väzby podľa § 68 ods. 1 Trestného poriadku z dôvodov podľa § 67 ods. 1, písm. b/ Trestného por. od 02.07.2003., z ktorej bol prepustený dňa 26.09.2003 na základe uznesenia Krajského súdu v Nitre vzhľadom na nepreukázanie dôvodov väzby u navrhovateľa. Z uznesenia Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry SR č. VII Gv 117/04-114 zo dňa 18.01.2008 zistil, že trestné stíhanie voči navrhovateľovi bolo zastavené, pretože je nepochybné, že skutok nespáchal obvinený (navrhovateľ), pretože sa nepodarilo nepochybne preukázať, že obvinení (medzi nimi aj navrhovateľ) spáchali uvedené trestné činy. Konštatoval, že podľa príjmových pokladničných blokov manželka navrhovateľa vyplatila dňa 03.07.2003 JUDr. Stanislavovi Jakubčíkovi, obhajcovi navrhovateľa v trestnom konaní sumu, 30.000,- Sk a advokátskej kancelárii Gereg & Fischer, obhajcovi navrhovateľa v trestnom konaní, dňa 18.07.2003 sumu 59.000,-Sk. Mal za preukázané, že podľa potvrdenia Spoločnej zdravotnej poisťovne, a.s. bol navrhovateľ od 27.09.2003 do 31.10.2004 a od 01.04.2004 do 31.07.2007 evidovaný ako dobrovoľne nezamestnaná osoba (samoplatca), pričom podľa potvrdenia Všeobecnej zdravotnej poisťovne, zaplatil ako samoplatca za uvedené obdobie poistné v úhrnnej sume 476,- a 18.872,-Sk, ďalej že podľa potvrdenia Krajského riaditeľstva PZ hrubá mzda navrhovateľa v roku 2002 činila sumu 245.621,- Sk a čistá mzda 197.465,-Sk, v roku 2003 hrubá mzda navrhovateľa činila sumu 135.933,-Sk a čistá mzda sumu 108.676,-Sk., ako aj že navrhovateľ bol zamestnancom v období od 01.05.1994 do 01.08.2003, t.j ku dňu skončenia pracovného pomeru sa mu započítalo 13 rokov a 359 dní. Podľa odôvodnenia rozhodnutia v denníku Nový čas zo dňa 03.07.2003 bol uverejnený článok s názvom „ Koniec kšeftov na hraniciach s Maďarskom“ zaoberajúci sa predmetnou kauzou stíhania navrhovateľa s uverejnením fotografií obvinených v putách. Uviedol, že Rozkazom ministra vnútra SR zo dňa 30.10.2003 bol navrhovateľ prepustený zo služobného pomeru, žaloba navrhovateľa na preskúmanie jeho zákonnosti bola zamietnutá, nakoľko podľa rozsudku NS SR sp.zn. 4 Sž 2/04 zo dňa 21.10.2004 ako súdu odvolacieho dôvodom prepustenia navrhovateľa zo služobného pomeru bolo porušenie služobnej prísahy a služobnej povinnosti zvlášť hrubým spôsobom na skutkovom základe zhodujúcom sa s dôvodmi uznesenia o začatí trestného stíhania. .Taktiež dokazovaním zistil, že podľa rozhodnutia MV SR č.p. SPC-39.186-1/5-2005 zo dňa 14.03.2005 bol navrhovateľovi priznaný výsluhový dôchodok vo výške 1.870,-Sk na dobu dvoch rokov od 12.08.2003 do 11.08.2005 a od 01.07.2004 sa mu tento zvýšil na sumu 1.917,-Sk mesačne. Na základe potvrdenia Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny v Leviciach zo dňa 02.04.2008 konštatoval, že manželka navrhovateľa poberala v roku 2004 dávky v hmotnej núdzi v celkovej výške 14.220,-Sk, podľa rozhodnutí zo dňa 09.02.2004 a zo dňa 01.12.2003 jej boli preddavkovo priznané dávky v hmotnej núdzi a podľa potvrdenia zo dňa 09.02.2004 sa spolu s rodinou nachádzala v hmotnej núdzi. Na základe lekárskych správ zo dňa 13.11.2007 a zo dňa 14.05.2012 mal za preukázané, že navrhovateľ v roku 2007 trpel opakovaným búšením srdca, slabosťou, nauzeou, mikciou a lapaním po dychu s následnou medikamentóznou liečbou a že psychická trauma utŕžená v období od jesene 2003, kedy bol vo väzbe, zanechala u neho psychosomatické následky s trvalým charakterom, pretože navrhovateľ počas tohto obdobia trpel depresiami, poruchou koncentrácie, nespavosťou v spojení s telesnými obtiažami, kolísavým tlakom, únavou, neurodermitis a na základe lekárskej správy zo dňa 10.07.2003 a zo dňa 20.08.2003 manželka navrhovateľa bola taktiež ambulantne medikamentózne liečená u psychiatra. Článkom v mesačníku I. L. z februára 2008 navrhovateľ v záujme informatívneho charakteru s cieľom zachrániť česť dvadsiatim bývalým hraničným policajtom uverejnil informácie o zastavení trestného stíhania. Vo veci žiadosti o vydanie zbrojného pasu v správnom konaní bolo konanie uznesením zo dňa 19.06.2007 prerušené do právoplatného rozhodnutia vo veci trestného stíhania navrhovateľa z dôvodu, že nie je možné posúdiť jeho bezúhonnosť a spoľahlivosť ako podmienky pre vydanie zbrojného pasu. Uviedol, že navrhovateľ žiadal odporcu o náhradu škody listom zo dňa 04.08.2008, ktorá v zmysle listu odporcu zo dňa 26.01.2009 nebola prerokovaná v zákonnej 6-mesačnej lehote z objektívnych dôvodov s poukazom na nedostatok pasívnej legitimácie odporcu v časti nároku titulom prepustenia navrhovateľa personálnym rozkazom. Zistený skutkový stav súd prvého stupňa po právnej stránke posúdil tak, že do úvahy prichádza aplikácia zák. č. 58/1969 Zb. vzhľadom na skutočnosť, že uznesenie o vznesení obvinenia a uznesenie o vzatí do väzby boli vydané za jeho účinnosti, avšak pre prípad náhrady škody vzniknutej v dôsledku nesprávneho úradného postupu (vzniknuté prieťahy v konaní) je potrebná aplikácia zák. č. 514/12003 Z.z . Ustálil, že nárok na náhradu škody uplatnený navrhovateľom vychádza z nezákonného rozhodnutia o vznesení obvinenia,

z nezákonného rozhodnutia o vzatí do väzby , nárok na náhradu škody v dôsledku nesprávneho úradného postupu vyhodnotil však za nedôvodný. Mal za to, že zastavenie trestného stíhania ako aj oslobodenie spod obžaloby majú rovnaké dôsledky ako zrušenie uznesenia o vznesení obvinenia pre nezákonnosť, nakoľko predpoklad o spáchaní trestného činu vyslovený v uznesení o vznesení obvinenia nebol potvrdený, okrem prípadov, ak si poškodený obvinenie zavinil sám alebo kto bol spod obžaloby oslobodený alebo bolo proti nemu trestné stíhanie zastavené pre nedostatok trestnej zodpovednosti, pre udelenie milosti alebo amnestiu, čo nie je prípad navrhovateľa. Podľa súdu prvého stupňa je nepochybné, že navrhovateľ bol vo väzbe v období od 02.07.2003 do 26.09.2003, pričom trestné stíhanie bolo zastavené, pretože skutok nespáchali obvinení, navrhovateľovi teda vznikol nárok na náhradu škody v dôsledku nezákonného rozhodnutia o väzbe. Nárok na náhradu škody titulom nesprávneho úradného postupu posúdil ako nedôvodný vzhľadom na to, že nie je kompetentný posudzovať prípadné prieťahy v rámci predmetného trestného konania. Konštatoval, že navrhovateľ nenamietal procesnoprávny postup zákonnou cestou a tento nebol preskúmavaný v režime sťažností alebo konania pred Ústavným súdom. Dôvodil, že v danom prípade skutočnou škodou navrhovateľa boli jeho náklady vzniknuté a vynaložené v spojitosti s uplatnením práva na obhajobu v trestnom konaní bez ohľadu na účelnosť ich vynaloženia, keďže v danom konaní nerozhodoval o trovách konania a o ich výške, pričom ide o sumu, o ktorú sa zmenšil majetok navrhovateľa v súvislosti s vedením trestného stíhania voči jeho osobe. Priznal preto navrhovateľovi náhradu trov obhajoby v trestnom konaní, ktoré zaplatil JUDr. Jakubčíkovi a advokátskej kancelárii Gereg & Fischer. Časť nároku navrhovateľa titulom straty na zárobku počas trvania väzby od 02.07.2003 do 25.09.2003 ,a nevyplatené odstupné vo výške 3.983,27 a zaplatené zdravotné poistenie posúdil ako ušlý zisk navrhovateľa, pretože v dôsledku spôsobenia škody navrhovateľovi nedošlo k rozmnoženiu jeho majetku, hoci sa to pri predpokladanom chode vecí dalo očakávať. Mal za to, že strata na zárobku u navrhovateľa vznikla v dôsledku jeho väzby a následne v dôsledku prepustenia zo služobného pomeru, ktoré súviselo s trestným stíhaním navrhovateľa a jeho vzatím do väzby, nakoľko to vyplýva zo samotného odôvodnenia personálneho rozkazu ako aj z odôvodnenia rozsudku NS SR rozhodujúceho o opravnom prostriedku v rámci správneho konania. Usúdil, že personálny rozkaz bol automatickým následkom začatia trestného stíhania a vzatia do väzby navrhovateľa a nepredstavuje prerušenie priameho a bezprostredného vzťahu príčiny a následku. Navrhovateľovi teda súd prvého stupňa priznal stratu na zárobku za obdobie trvania väzby. Súd prvého stupňa ďalej priznal navrhovateľovi nárok na odchodné s poukazom na záver o dôvodnosti nároku na náhradu za stratu na zárobku, ktorý nárok zobral navrhovateľ v časti o zaplatenie 768,77 Eur späť a konanie v tejto časti súd prvého stupňa podľa § 96 ods. 1 O.s.p. zastavil. Vo zvyšnej časti vo výške 3.983,27 Eur vyhodnotil návrh na zaplatenie odchodného v zmysle zák. č. 328/2002 Z.z. za dôvodný, keď základom pre výpočet odchodného bol priemerný mesačný služobný plat policajta. Poukázal na ust. § 33 ods. 2 citovaného zákona, podľa ktorého policajtovi patrí odchodné, ak jeho služobný pomer trval najmenej 5 rokov, vo výške jednonásobku základu podľa § 60 a zvyšuje sa každý ďalší skončený rok trvania služobného pomeru o jednu polovicu základu najdlhšie do 30 rokov služobného pomeru, s tým, že v zmysle uvedeného by navrhovateľovi vznikol nárok na odchodné vo výške 4.194,28 Eur, avšak prvostupňový súd mu priznal odchodné v uplatnenej výške 3.214,50 Eur. Za dôvodne uplatnený nárok súd prvého stupňa vyhodnotil i nárok na zaplatenie poistného na zdravotnom poistení vo výške 18.872,-Sk ako nárok v priamej príčinnej súvislosti s vedením trestného stíhania a vzatím do väzby navrhovateľa, keďže mal za preukázané, že navrhovateľovi sa podarilo zamestnať až v roku 2007 vo funkcii mestského policajta. Pri priznaní nároku vychádzal z potvrdenia Všeobecnej zdravotnej poisťovne zo dňa 13.07.2012.

Na rozhodnutie o nároku na náhradu nemajetkovej ujmy aplikoval čl. 17 ods. 2 a čl. 46 ods. 3 Ústavy SR, ako aj čl. 5 ods. 1 a ods. 5 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Poukázal na rozhodnutie NS SR z 31.05.2007, sp.zn. 4Cdo 177/2005, o potrebe posudzovania nároku na uhradenie nemajetkovej ujmy v kontexte s čl. 5 ods. 1 a ods. 5 Dohovoru i v prípadoch posudzovaných podľa zák. č. 58/1969 Zb. Mal za to, že trestné stíhanie a výkon väzby predstavujú vážny zásah do osobnej slobody jednotlivca a vyvolávajú ďalšie negatívne dopady na jeho osobný život a životný osud, zasahujú do jeho súkromia, do jeho cti a dobrej povesti, preto sú spôsobilé obmedziť, či porušiť aj jeho právo na rešpektovanie a ochranu súkromného a rodinného života, dôstojnosti, osobnej cti a dobrej povesti zaručené čl. 19 ods. 1 a 2 Ústavy SR. Medzi prípady vadného pozbavenia osobnej slobody podľa prvostupňového súdu patria aj prípady zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú rozhodnutím o väzbe napriek inak zákonnému rozhodnutiu o väzbe. Uviedol, že podľa Dohovoru každý , kto bol obeťou zatknutia alebo zadržania v rozpore s ustanoveniami čl. 5 ods. 1 a 5 Dohovoru, má nárok na odškodnenie., za predpokladu, že pozbavenie slobody je v rozpore s vnútroštátnym právom alebo

s čl. 5 ods. 1 až 4 Dohovoru. Poukázal na judikatúru ESĽP, podľa ktorej škodou sa rozumie škoda materiálna i nemateriálna. Mal za to, že podmienkami zodpovednosti štátu za túto škodu sú rozhodnutie o väzbe, škoda a príčinná súvislosť medzi nimi a zastavenie trestného stíhania alebo oslobodenie spod obžaloby. Výklad zák. č. 58/1969 Zb. podľa prvostupňového súdu musí byť konformný s Ústavou SR a nepripustením možnosti odškodnenia nemajetkovej ujmy vzniknutej nezákonným rozhodnutím o vznesení obvinenia a vzatí do väzby podľa zák. č. 58/1969 Zb. by došlo k znevýhodneniu poškodených oproti situáciám s potrebou aplikácie zák. č. 514/2003 Z.z. Výšku nemajetkovej ujmy v sume 35.000,- Sk súd prvého stupňa ustálil na základe výsledkov vykonaného dokazovania (výpoveď navrhovateľa a svedecké výpovede bývalej manželky navrhovateľa, jeho matky a bývalého kolegu), podľa ktorého po vzatí navrhovateľa do väzby bolo ohrozené jeho vysokoškolské štúdium, uvedenú situáciu zle znášala celá jeho rodina, mal dve maloleté deti vo veku 9 a 7 rokov, ktoré pociťovali stratu otca, manželka situáciu taktiež zle znášala, sama sa starala o domácnosť a deti, v dôsledku psychického vypätia siahala po alkohole a nakoniec došlo k rozpadu manželstva, rodina zle znášala medializáciu kauzy, žili v malom meste, deti boli vystavené posmeškom, prežívali neistotu a negatívnu zmenu vo výchove. Uviedol, že samotnú väzbu navrhovateľ znášal zle, pociťoval beznádej, znášal ponižujúce podmienky vo väznici, po prepustení z väzby sa jeho rodina ocitla v hmotnej núdzi, nemohol sa zamestnať, došlo k skrachovaniu jeho chovnej stanice psov, nedarilo sa mu v podnikaní, zamestnal sa ako mestský policajt, kde mu však tiež hrozilo prepustenie pre problémy s vydaním zbrojného pasu, pre srdcový kolaps ostal dlhodobo práceneschopný, doteraz má problémy finančného charakteru. Podľa výpovede bývalej manželky navrhovateľa táto odpadla v dôsledku informácie o vzatí navrhovateľa do väzby, počas ktorej ho videla len dvakrát, deti sa hanbili, mladšia dcéra začala mať problémy s nočnou enurézou, sama bývalá manželka požívala alkohol, museli si požičať peniaze na právnikov, absolvovala liečbu u psychiatra, po návrate manžela z väzby nastal rozvrat v manželstve pre jeho nervozitu a nedostatok financií, navrhovateľ si našiel inú partnerku. Súd prvého stupňa konštatoval, že v danom prípade išlo o citeľný zásah do práva navrhovateľa na jeho česť, dôstojnosť, ktorý mal nepriaznivé dôsledky na jeho postavenie v spoločnosti a na jeho ďalšie pracovné uplatnenie, spôsobil priamy dopad na jeho najbližších, musel čeliť psychickým a finančným problémom. Ustálil, že reakcia, ktorú zásah vyvolal v rodinnom, pracovnom či inom prostredí navrhovateľa, bola v miere svedčiacej o znížení vážnosti a dôstojnosti navrhovateľa , pretože v danom prípade sa uvedené prejavilo v pochybnostiach o jeho bezúhonnosti, o jeho charaktere a cti. Mal za to, že traumatizujúce pocity navrhovateľa v dôsledku nezákonného stíhania a nezákonného rozhodnutia o väzbe možno odstrániť iba priznaním nemajetkovej ujmy, pretože doposiaľ mu nik neposkytol žiadne zadosťučinenie, či ospravedlnenie, naopak, sám sa pokúsil očistiť pred verejnosťou. Vzhľadom na výsledky vykonaného dokazovania za adekvátnu výšku odškodnenia súd prvého stupňa ustálil sumou 35.000,- Eur a vo zvyšku návrh navrhovateľa, ktorý žiadal zaplatenie 165.969,59 Eur, zamietol. Ohľadom príslušenstva súd prvého stupňa rozhodol podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka v spojení s § 563 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého ak čas splnenia nie je dohodnutý, ustanovený právnym predpisom alebo určený v rozhodnutí, je dlžník povinný splniť dlh prvého dňa po tom, čo ho o plnenie veriteľ požiadal. Za peňažný záväzkový vzťah vyhodnotil i prípad zodpovednosti za škodu. Navrhovateľovi priznal nárok na príslušenstvo odo dňa podania návrhu na začatie konania majúc za to, že odporca sa dostal do omeškania v deň nasledujúci po doručení žiadosti navrhovateľa o zaplatenie škody (19.07.2008). O trovách konania nerozhodol s poukazom na ust. § 151 ods. 3 O.s.p.

Proti vyhovujúcej časti uvedeného rozsudku podal riadne a včas odvolanie odporca, ktorý žiadal preskúmavané rozhodnutie v tejto časti zrušiť a vrátiť prvostupňovému súdu na ďalšie konanie, resp. pre prípad potvrdenia napadnutého rozhodnutia pripustiť dovolanie vo veci, nakoľko po stránke právnej ide o rozhodnutie zásadného významu. V časti priznanej náhrady škody na trovy obhajoby v trestnom konaní poukázal na nedostatočnosť odôvodnenia rozsudku súdu prvého stupňa majúcu za následok porušenie práva účastníka na spravodlivý súdny proces, keď podľa jeho názoru sa prvostupňový súd nedostatočne vysporiadal s presnou špecifikáciou jednotlivých úkonov právnej služby a ani s rozlíšením, či ide o odmenu zmluvnú alebo tarifnú. Žiadal prihliadnuť na právny poriadok Českej republiky, podľa ktorého dochádza k odškodneniu trov obhajoby len vo výške tarifnej odmeny, čím pozornosť upriamil na úmysel zákonodarcu nájsť rozumný koeficient predvídateľnosti výšky nákladov právneho zastúpenia pre prípad ich znášania druhou stranou a na potrebu analógie s ust. § 151 ods. 5 O.s.p. a s ust. §18 vyhl.č. 655/2004 Z.z. Nároky na náhradu straty na zárobku, odchodné a zaplatené poistné považoval za škodu vzniknutú v priamej príčinnej súvislosti s prepustením navrhovateľa zo služobného pomeru príslušníka policajného zboru, a teda podľa neho absentuje priama príčinná súvislosť medzi touto škodou navrhovateľa a jeho trestným stíhaním a vzatím do väzby. Poukázal na rozsudok NS SR

publikovaný pod por. č. 2 ZSP 1/2008, v zmysle ktorého vzťah príčiny a následku musí byť priamy, bezprostredný, neprerušený a nestačí, ak je iba sprostredkovaný. Mal za to, že ak bola príčinou vzniku škody iná skutočnosť, zodpovednosť za škodu nenastáva. Podľa jeho názoru rozhodnutie, ktorým bol navrhovateľ prepustený zo služobného pomeru, bolo rozhodnutím vydaným v správnom konaní na základe samostatne vykonaného dokazovania, rozhodné skutočnosti boli zistené iným orgánom, v inom ako trestnom konaní , s iným výsledkom a na základe iných právnych predpisov. Mal za to, že personálne rozhodnutie nie je závislé od trestného konania, navyše je stále platné a účinné. Vo vzťahu k rozhodnutiu ohľadom nemajetkovej ujmy namietal správnosť aplikovania Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd na daný prípad majúc za to, že vo veci je potrebné aplikovať zák. č. 58/1969 Zb. a použitie Dohovoru bolo nad rámec prípustnosti vymedzenej ust. § 154 c ods. 1 ústavy SR, podľa ktorého medzinárodné zmluvy o ľudských právach a základných slobodách, ktoré ratifikovala SR a boli vyhlásené za súčasť nášho právneho poriadku, majú prednosť pred zákonom, len ak zabezpečujú väčší rozsah práv a slobôd, čo nie je prípad Dohovoru oproti ust. § 5 zák.č. 58/1969 Zb., ktorý pôsobí voči širšiemu okruhu subjektov. Tvrdil, že nárok navrhovateľa na priznanie nemajetkovej ujmy nie je daný, nakoľko začatie trestného stíhania a rozhodnutie o väzbe navrhovateľa boli legálne v zmysle vnútroštátnych právnych predpisov (Trestný poriadok) a že nedošlo ani k naplneniu hmotnoprávneho ustanovenia čl. 5 ods. 1 až 4 Dohovoru ako podmienky pre priznanie nároku v tejto časti. Podľa neho navrhovateľ nepreukázal nezákonnosť väzby a nezákonnosť vedenia trestného stíhania, t.j. realizáciu obmedzenia osobnej slobody inak ako konaním dovoleným článkom 5 Dohovoru. Rozsudok súdu prvého stupňa v tejto časti považoval za arbitrárny vzhľadom na nepreukázanie priamej príčinnej súvislosti nemajetkovej ujmy s nezákonným rozhodnutím, resp. rozsudok v tejto časti považoval za nedostatočne odôvodnený. Mal za to, že navrhovateľom uvádzané následky v rodinnom, pracovnom a spoločenskom živote boli dôsledkom jeho prepustenia zo služobného pomeru. Nedostatočnosť odôvodnenia rozhodnutia v napadnutej časti videl i v tom, že súd prvého stupňa zanedbal svoju povinnosť vyrovnať sa v odôvodnení rozhodnutia s relevantnými argumentmi účastníka o neprimeranosti odškodnenia aj s prihliadnutím na rozsah odškodnenia v iných prejednávaných, obdobných veciach. Namietol taktiež nárok navrhovateľa na príslušenstvo z priznanej nemajetkovej ujmy s poukazom na ustálenú judikatúru NS SR, podľa ktorej sa škodca dostáva do omeškania s plnením nemajetkovej ujmy až po uplynutí lehoty na plnenie stanovenej v súdnom rozhodnutí, t.j. až po jeho právoplatnosti.

Voči zamietajúcej časti výroku preskúmavaného rozhodnutia súdu prvého stupňa podal riadne a včas odvolanie navrhovateľ a žiadal rozsudok v tejto časti zmeniť a priznať náhradu nemajetkovej ujmy v žalovanej výške 165.969,59 Eur. Zároveň si uplatnil náhradu trov odvolacieho konania. Mal za to, že napadnuté rozhodnutie v tejto časti vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, nakoľko svoje zamestnanie si veľmi cenil a vážil, pracoval svedomite, mal predpoklady na kariérny postup, snažil sa získať vysokoškolské vzdelanie. Poukázal na psychický zásah do jeho osobnosti, nedôstojnosť podmienok pre výkon väzby, finančnú krízu jeho rodiny až s následným jej rozpadom, absenciu možnosti výchovného pôsobenia na svoje deti počas väzby a nutnosť konfrontovania jeho maloletých detí s touto situáciou, následné ďalšie následky v súvislosti s prerušením konania o vydanie zbrojného pasu, pričom trestné stíhanie jeho osoby bolo v konečnom dôsledku zastavené. Tvrdil, že požadovaná suma ani nevyčísľuje utrpenie, starosti a jeho zlú finančnú situáciu a jeho rodiny ako dôsledok neoprávneného negatívneho zásahu a pozornosť upriamil na preukázanie existencie útrap celej jeho rodiny. Ním uplatňovanú výšku nemajetkovej ujmy považoval za adekvátnu intenzite, rozsahu a dĺžke trvania tohto zásahu. V rámci odvolania si uplatnil i náhradu trov odvolacieho konania.

Navrhovateľ vo svojom písomnom vyjadrení k odvolaniu odporcu uviedol, že bol nepretržite vo väzbe od 02.07.2003 do 25.09.2003, počas ktorej doby nepracoval a nepoberal dôchodok či iné peňažné dávky. Poukázal na zastavenie trestného stíhania voči jeho osobe z dôvodu, že je nepochybné, že skutok nespáchal, čím došlo k založeniu zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu a jeho nesprávnym úradným postupom. Podľa neho pre náhradu škody je potrebné aplikovať zák. č. 58/1969 Zb., avšak pre účely odškodnenia jeho nemajetkovej ujmy je potrebná aplikácia zák. č. 514/2003 Z.z. pre pretrvávanie protiprávneho stavu a vzhľadom na skutočnosť, že k zastaveniu trestného stíhania došlo až uznesením špeciálnej prokuratúry GP SR VII Gv 117/04 zo dňa 18.01.2008, s právoplatnosťou ku dňu 19.02.2008. Uviedol, že výška trov obhajoby v trestnom konaní bola určená podľa vyhlášky č. 163/2002 Z.z. a obhajcovia JUDr. Jakubčík a JUDr. Gereg platbu podľa príjmových pokladničných blokov prijali. Zaplatené trovy obhajoby teda považoval za jeho škodu. Ostatné majetkové nároky považoval za nároky v príčinnej súvislosti s danými nezákonnými rozhodnutiami. Mal za preukázanú odôvodnenosť jeho nároku na nemajetkovú ujmu v priznanej výške , adekvátnej podľa

neho jeho útrapám a rozsahu, intenzite a dĺžke trvania následkov. Poukázal na rozhodnutie NS SR, č.k. 4MCdo 15/2009, v zmysle ktorého zastavenie trestného stíhania rovnako ako oslobodenie spod obžaloby má rovnaké dôsledky ako zrušenie rozhodnutia štátneho orgánu pre nezákonnosť. Taktiež si uplatnil náhradu trov odvolacieho konania.

Odporca sa k odvolaniu navrhovateľa proti zamietajúcej časti napadnutého rozhodnutia súdu prvého stupňa nevyjadril.

Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O.s.p.) prejednal vec podľa § 212 ods. 1 O.s.p. bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 214 ods. 2 O.s.p. Rozsudok verejne vyhlásil za použitia § 211 os. 2 a § 156 ods. 3 O.s.p., nakoľko dospel k záveru, že odvolania nie sú dôvodné, pretože súd prvého stupňa vo veci zistil riadne skutkový stav potrebný pre právne posúdenie veci a vyvodil z neho i správny právny záver. Súd prvého stupňa vo veci vykonal náležité dokazovanie a správnym smerom, zhodnotením výsledkov vykonaného dokazovania v súlade s § 132 O.s.p. dospel k správnym skutkovým záverom a na ich základe vyvodil vo veci samej aj správny právny záver, keď na vec aplikoval zodpovedajúce právne normy, ktoré aj správne vyložil a svoje dôvody vedúce k danému rozhodnutiu vo veci aj náležite v súlade s § 157 ods. 2 O.s.p. odôvodnil. Prihliadnuc na obsah súdneho spisu a z neho vyplývajúci skutkový a právny stav odvolací súd nezistil v postupe súdu prvého stupňa z hľadiska procesnoprávneho žiadne vady majúce za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 212 ods. 3 O.s.p.). Z obsahu spisu nevyplýva, že by svojím konaním, rozhodnutím, súd odňal účastníkom možnosť konať pred súdom. Rozsudok je presvedčivý, obsahujúci všetky náležitosti vyplývajúce z ust. § 157 O.s.p. V ňom dal súd prvého stupňa jasnú, presnú a kvalifikovanú argumentáciu o existencii nároku navrhovateľa na náhradu škody a na náhradu nemajetkovej ujmy proti odporcovi v priznanej výške. V odvolaní vo veci samej odporca ani navrhovateľ neargumentujú skutočnosťami, ktoré by mali za následok zmenu súdom prvého stupňa zisteného stavu a jeho právneho hodnotenia. Z konania pred súdom prvého stupňa iný, než napadnutým rozsudkom vyslovený právny záver nevyplýva a v odvolaniach uvedené argumenty nie sú spôsobilé privodiť iné právne hodnotenie stavu veci. Odôvodnenie napadnutého rozhodnutia je dostatočne vyčerpávajúce najmä pokiaľ ide o časť týkajúcu sa nároku navrhovateľa na náhradu škody, a to škody skutočnej i ušlého zisku, takže v tejto časti si nežiada ani doplniť dôvody na zdôraznenie správnosti tejto časti rozhodnutia, pretože by odvolací súd len opakoval správnosť záverov súdu prvého stupňa.

V preskúmavanej veci navrhovateľ svoj nárok vyvodzoval z uznesenia o začatí trestného stíhania a z uznesenia o vzatí navrhovateľa do väzby. Tieto uznesenia považoval za nezákonné, lebo trestné stíhanie proti nemu nemalo byť vôbec vedené. Ohľadne skutku, ktorého sa mal dopustiť, nebolo preukázané, že by sa ho navrhovateľ dopustil, preto bolo trestné stíhanie voči nemu zastavené. Keďže uznesenia o začatí trestného stíhania a o vzatí navrhovateľa do väzby neboli nikdy pre nezákonnosť zrušené, bolo treba sa zaoberať otázkou, či zastavenie trestného stíhania môže mať rovnaký význam ako zrušenie rozhodnutia pre nezákonnosť. Záporná odpoveď by nezodpovedala zmyslu právnej úpravy zodpovednosti štátu za škodu ktorá sleduje, aby každá zákonom predpokladaná ujma spôsobená nesprávnym či nezákonným zásahom štátu proti fyzickej osobe bola odčinená. Záporná odpoveď by znamenala, že fyzická osoba, proti ktorej bolo začaté trestné stíhanie, by musela znášať materiálne dôsledky takéhoto rozhodnutia, aj keď sa ukázalo nesprávnym a trestné konanie sa skončilo tak, že na ňu treba hľadieť ako na osobu nevinnú. Zastavenie trestného stíhania (a rovnako aj oslobodenie spod obžaloby) majú teda rovnaké dôsledky ako zrušenie uznesenia o začatí trestného stíhania preto, že predpoklad o spáchaní trestného činu nebol potvrdený, a to okrem negatívne vymedzených dôvodov, kedy nedochádza k založeniu nároku na náhradu škody (§ 5 ods. 2 a § 6 ods. 3 zák. č. 58/1969 Zb.)

Súd prvého stupňa sa správne v rámci dokazovania zaoberal otázkou, či k vzniku majetkovej škody, tak ako si ju uplatnil navrhovateľ, došlo v priamej príčinnej súvislosti s nezákonnými rozhodnutiami. Ak v súvislosti s rozhodnutím orgánu činného v trestnom konaní, ktoré nie je v súlade so zákonom, fyzická osoba vynaložila náklady na obhajobu, smerujúce k odstráneniu nežiaducich právnych dôsledkov na obvineného, štát zodpovedá za takto vzniknutú škodu bez ohľadu na skutočnosť, či v trestnom konaní bol obvinenému obhajca ustanovený alebo si ho zvolil sám a bez ohľadu na to, či uhradené trovy obhajoby predstavovali zmluvnú odmenu advokáta alebo nie. Súd prvého stupňa správne ustálil, že v predmetnej veci nejde o posudzovanie výšky odmeny advokáta a ani účelnosti vynaložených trov obhajoby, ale o posúdenie toho, o čo sa majetok poškodeného zmenšil v príčinnej súvislosti s vydaním nezákonného rozhodnutia. Skutočnou škodou sa rozumie majetková ujma vyjadriteľná v peniazoch,

ktorá spočíva v zmenšení, v znížení či v inom znehodnotení už existujúceho majetku poškodeného. Fakt zastavenia trestného stíhania v neskoršom konaní spätne znamená, že nezákonné začatie trestného stíhania vyvolalo zo strany pôvodne obvineného procesné úkony smerujúce k odstráneniu pre neho nežiaducich právnych dôsledkov, ktoré by v prípade neexistencie daného rozhodnutia neboli potrebné. Náklady konania vedúceho k zastaveniu trestného stíhania sú v príčinnej súvislosti s týmto rozhodnutím a boli rozhodné z hľadiska právneho štátu primeraným a nutným krokom k dosiahnutiu spravodlivosti.

Pokiaľ ide o ďalšie majetkové nároky navrhovateľa uplatnené v preskúmavanom konaní, odvolací súd zhodne s názorom súdu prvého stupňa mal za to, že sú v priamej príčinnej súvislosti s relevantným nezákonným rozhodnutím, i keď časovo korešpondujú až s rozkazom ministra vnútra SR o prepustení navrhovateľa zo služobného pomeru. Odvolací súd v tejto súvislosti rovnako ako súd prvého stupňa prihliadol na skutočnosť, že daný personálny rozkaz vychádzal z identických skutkových dôvodov ako uznesenie o začatí trestného stíhania voči navrhovateľovi, pričom skutky v ňom tvrdené navrhovateľ nespáchal. Na základe uvedeného možno konštatovať, že nebyť nezákonného začatia trestného stíhania voči navrhovateľovi nedošlo by ani k vydaniu predmetného personálneho rozkazu a dôsledky vzniknuté ako jeho následok by nenastali. Z uvedeného dôvodu potom odvolací súd zhodne s názorom súdu prvostupňového vyhodnotil i nároky na úhradu straty na zárobku, odchodného a zaplateného zdravotného poistenia za dôvodné. V ďalších podrobnostiach o dôvode existencie nároku navrhovateľa na náhradu škody v priznanej výške sa odvolací súd stotožňuje s odôvodnením prvostupňového rozhodnutia, na ktoré poukazuje (§ 219 ods. 2 O.s.p.). Na doplnenie uvádza, že zisťovanie príčinnej súvislosti znamená, že z celej reťaze všeobecnej príčinnosti treba sledovať tie príčiny a následky, ktoré sú dôležité pre zodpovednosť za škodu. O vzťah príčiny a následku ide vtedy, ak vznikla konkrétna majetková ujma následkom konkrétneho úkonu škodcu. Príčinou škody môže byť len také konanie, bez ktorého by škodný následok nenastal, avšak nemusí ísť o jedinú príčinu, ale i len o jednu z príčin, ktoré sa podieľali na nepriaznivom následku, ktorá však ale musí byť príčinou podstatnou. Ak existuje viac príčin pôsobiacich následne, je pre existenciu príčinnej súvislosti nevyhnutné, aby reťazec postupne nastupujúcich príčin a následkov bol vo vzťahu k vzniku škody natoľko prepojený, že prvotná príčina bezprostredne vyvolala ako následok inú príčinu, t.j. možno tu vyvodzovať vecnú a časovú postupnosť (napr. 32Cdo 192/2007).

Odvolací súd vyhodnotil za vecne správne i rozhodnutie súdu prvého stupňa v jeho časti o nároku navrhovateľa na nemajetkovú ujmu, majúc za to, že pokiaľ ide o základ tohto nároku, tento navrhovateľovi prináleží v zmysle ustanovení Ústavy SR uvedených v odôvodnení napadnutého rozhodnutia a rovnako aj v zmysle čl. 5 ods. 1 a ods. 5 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a v tomto smere sa taktiež plne stotožňuje v zmysle ust. § 219 ods. 2 O.s.p. s jeho odôvodnením. Vzhľadom na odvolacie argumenty odporcu v tomto smere o nemožnosti aplikácie Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd z dôvodu, že tento priznáva nárok na odškodnenie užšiemu okruhu subjektov ako zák. č. 58/1969 Zb., a teda v zmysle čl. 154c Ústavy SR nemá prednosť pred uvedeným vnútroštátnym zákonom, odvolací súd uvádza, že zák. č. 58/1969 Zb. nepriznáva dotknutým osobám právo na odškodnenie nemajetkovej ujmy a tento nedostatok koriguje práve Dohovor o ochrane ľudských práv a slobôd, jeho dosah je teda širší ako dosah vnútroštátneho práva. Nezákonné zatknutie či nezákonnú väzbu zahŕňa pod dôvody pre priznanie nemajetkovej ujmy, čím je naplnená uvedená podmienka pre jeho prednosť pred vnútroštátnym právnym poriadkom. Taktiež podľa odvolacieho súdu je pre rozhodnutie o existencii nároku na náhradu nemajetkovej ujmy rozhodujúce, že trestné stíhanie voči navrhovateľovi bolo zastavené, ktorá skutočnosť je právne porovnateľná resp. identická so zrušením rozhodnutí pre nezákonnosť (ako už bolo uvádzané vyššie). Odporca v odvolaní argumentuje i neexistenciou nároku navrhovateľa na priznanie náhrady nemajetkovej ujmy majúc za to, že predpokladom vzniku tohto nároku i podľa uvedenej hmotnoprávnej normy je porušenie niektorého z ustanovení § 5 ods. 1 až 4 Dohovoru, ku ktorej skutočnosti v danom prípade podľa neho nedošlo. Odvolací súd sa nestotožnil s daným právnym názorom odporcu na základe už vyššie uvedeného, že zastavenie trestného stíhania spolu s rozhodnutím, na základe ktorého je obvinený oslobodený spod obžaloby, má v právnom štáte rovnakú právnu silu a rovnaké právne dôsledky pre takto poškodenú osobu na svojich osobných právach, ako zrušenie rozhodnutia o začatí trestného stíhania alebo rozhodnutia o väzbe pre nezákonnosť. Taktiež má odvolací súd za to, že i súčasťou samotného nároku na náhradu škody je nemajetková ujma v zmysle znenia ust. 13 Občianskeho zákonníka, keďže vykonaným dokazovaním došlo k zisteniu, že zásah do práva navrhovateľa na ochranu jeho osobnosti sa vývinom okolností v rámci trestného konania ukázal ako neoprávnený. Príčinná súvislosť utrpenej ujmy navrhovateľa s relevantnými rozhodnutiami o začatí trestného stíhania a o väzbe je daná existenciou

rovnakého skutkového základu s personálnym rozkazom , ktorým bol navrhovateľ prepustený so služobného pomeru, vzťah príčiny a následku, ako jedna zo základných požiadaviek vzniku daného nároku, je teda bezpečne preukázaný, nakoľko odvolací súd zhodne s názorom súdu prvostupňového ustálil, že hlavnou príčinou vzniku nemajetkovej ujmy utrpenej navrhovateľom sú práve rozhodnutia o začatí trestného stíhania a rozhodnutie o väzbe. Ohľadom priznanej výšky nemajetkovej ujmy odvolací súd napadnuté rozhodnutie vyhodnotil tiež za vecne správne. Odporca namietal nedostatočnosť odôvodnenia prvostupňového rozsudku v tejto časti v tom, že nedošlo k porovnaniu odôvodnenia výšky priznanej náhrady s odškodneniami v iných obdobných veciach, v dôsledku čoho nedošlo k naplneniu nálezu ÚS SR sp. zn. III ÚS 147/2006 a nadväzujúceho rozsudku ESĽP z júla 2012 v prípade H. proti SR. Odvolací súd má za to, že súd prvého stupňa v napadnutom rozhodnutí vyčerpávajúco zhrnul všetky výsledky dokazovania vykonaného za účelom zistenia existencie a rozsahu utrpenej nemajetkovej ujmy osobou navrhovateľa a jeho najbližších a konštatoval, že daný rozsah je adekvátny priznanej výške nemajetkovej ujmy. Jeho rozhodnutie tak nie je v rozpore s náležitosťami odôvodnenia stanovenými ustanovením § 157 O.s.p., namietaný nedostatok odôvodnenia rozsudku tak nezakladá odňatie možnosti účastníkovi konať pred súdom, ktorým sa rozumie taký závadný postup súdu priečiaci sa zákonu alebo inému všeobecne záväznému právnemu predpisu, ktorý má za následok znemožnenie realizácie procesných práv účastníka občianskeho súdneho konania. Súd však nemusí dať v odôvodnení svojho rozhodnutia odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkmi konania a nie je závadným postup súdu, ak v odôvodnení rozhodnutia neuvedie, ktoré právne normy či ustálené výsledky súdnej praxe nepoužil. Odôvodnenie rozhodnutia, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces. (IV.ÚS 115/03).

V zmysle ustálenej judikatúry ÚS SR do práva na spravodlivý proces nepatrí taktiež právo účastníka, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnym názorom a hodnotením dôkazov (IV.ÚS 252/04), neznamená ani právo na to, aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho právnymi názormi (I. ÚS 50/04) a nepatrí sem ani právo účastníka dožadovať sa ním navrhnutého spôsobu hodnotenia dôkazov (I.ÚS 97/97), resp. toho, aby sa súd riadil výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov predkladaných účastníkom (II. ÚS 3/97). Vzhľadom na uvedené odvolací nevzhliadol neuvedením porovnania priznanej výšky nemajetkovej ujmy navrhovateľovi s inými odškodneniami v obdobných prípadoch porušenie práva niektorého z účastníkov na spravodlivý súdny proces.

Odôvodnenie prvostupňového rozhodnutia nenesie znaky ľubovôle, vzhľadom na výsledky vykonaného dokazovania predstavuje zachovanie princípu primeranosti k iným odškodneniam (napr. obetí trestných činov a osôb s poškodením na zdraví), ako aj prihliadnutie na osobitosť daného prípadu, keď podľa názoru odvolacieho súdu nevytvára priestor na obohatenie sa navrhovateľa, ale znamená preňho spravodlivé zadosťučinenie. Je primerané ujme, ktorá navrhovateľovi vznikla intenzitou a dĺžkou trvania zásahu v oblasti profesijnej, rodinnej a spoločenskej. Prvostupňový súd sa vysporiadal vo svojom rozhodnutí s týmito podstatnými hľadiskami pre určenie výšky nemajetkovej ujmy, prihliadol na osobu navrhovateľa a jeho doterajší život ako aj závažnosť vzniknutej ujmy a okolnosti, za ktorých k nej došlo.

Vyššie uvedené argumenty o tom, že odporcovi postupom súdu prvého stupňa nebolo odňaté právo konať pred súdom a nedošlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý súdny proces, sa vzťahujú i na ostatné odvolacie námietky odporcu týkajúce sa celkovej nedostatočnosti odôvodnenia napadnutého rozhodnutia.

S poukazom na vyššie uvedené odvolací súd napadnuté rozhodnutie v jeho vyhovujúcej časti týkajúcej sa náhrady škody s príslušenstvom a náhrady nemajetkovej ujmy a rovnako aj v jeho zamietajúcej časti podľa § 219 ods. 1 O.s.p. ako vecne správne potvrdil. Pokiaľ ide vysvetlenie dôvodov, pre ktoré odvolací súd potvrdil napadnuté rozhodnutie v jeho zamietajúcej časti, v podrobnostiach poukazuje na právne závery uvedené v časti o spôsobe rozhodnutia o odvolaní odporcu proti časti vyhovujúcej vo vzťahu k nároku na priznanie nemajetkovej ujmy.

Po preskúmaní odvolaním napadnutého výroku, ktorým súd prvého stupňa uložil odporcovi povinnosť zaplatiť navrhovateľovi okrem istiny titulom nemajetkovej ujmy aj úrok z omeškania vo výške 8,5 % ročne z priznanej sumy 35.000,-Eur od 30.07.2009 do zaplatenia, ako i odôvodnenia rozsudku v tejto časti, dospel odvolací súd k záveru, že odvolanie odporcu v tejto časti je dôvodné, a že súd prvého stupňa vec posúdil po právnej stránke nesprávne, keď odporcu na zaplatenie vyššie uvedeného úroku

zaviazal. Za neodôvodnené odchýlenie od ustálenej judikatúry považoval odvolací súd závery súdu prvého stupňa, ktorý svoje rozhodnutie odôvodnil poukazom na ust. § 563 Občianskeho zákonníka. Odvolací súd v súlade s ustálenou judikatúrou , na ktorú poukazuje odporca vo svojom odvolaní, ale i napr. s rozhodnutím NS SR , sp.zn. 6Cdo 185/2011, konštatuje, že povinnosť zaplatiť nemajetkovú ujmu v peniazoch vzniká až na základe právoplatného súdneho rozhodnutia, v ktorom je určená lehota na plnenie, ktorej prípadným márnym uplynutím sa dlžník (odporca) dostáva do omeškania. Odvolací súd nezistil žiaden dôvod pre odchýlenie sa od záveru NS SR publikovaného v zbierke stanovísk NS SR (rozhodnutie č.k. 1Cdo 15/97 uverejnené v Zb. V zošite 3, pod por. č. 45/2000).

Vzhľadom na vyslovený právny názor o tom, že odporca sa doposiaľ do omeškania nedostal, odvolací súd v tejto časti rozsudok súdu prvého stupňa v tejto vyhovujúcej časti podľa § 220 O.s.p. zmenil a uplatnený nárok navrhovateľa na zaplatenie úrokov z omeškania z nemajetkovej ujmy zamietol.

Odvolací súd nerozhodol o trovách odvolacieho konania s poukazom na ust. § 224 ods. 4 O.s.p., podľa ktorého ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti rozhodnutiu vo veci samej, ktorým nebolo rozhodnuté o trovách konania z dôvodu postupu podľa § 151 ods. 3 O.s.p., o trovách odvolacieho konania rozhodne súd prvého stupňa.

K návrhu odporcu, aby odvolací súd vo veci pripustil možnosť dovolania, je potrebné uviesť, že odporca nešpecifikoval, na riešenie akej otázky by malo byť dovolanie v zmysle § 238 ods. 3 O.s.p. zamerané a ani z akého dôvodu by v danom prípade malo ísť o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu. Podľa ustálenej judikatúry rozhodnutím po stránke právnej zásadného významu je také rozhodnutie, ktoré rieši doposiaľ nenastolenú alebo v iných súvislostiach prezentovanú a právne riešenú otázku takým spôsobom, ktorý je významný z hľadiska rozhodovacej činnosti súdov vôbec, teda má všeobecný dopad na prípady podobnej povahy. Ide o riešenie takej otázky, ktorá judikatúrou vyšších súdov nebola riešená, alebo výklad ktorej judikatúrou nie je ustálený, alebo ak odvolací súd posúdil určitú právnu otázku inak, než je riešená v konštantnej judikatúre vyšších súdov a rozhodnutie odvolacieho súdu predstavuje v tomto smere odlišné riešenie takejto právnej otázky (rozhodnutie NS SR, č.k. 3Cdo 119/2002). Problematika riešenia otázky zodpovednosti štátu spôsobenej nezákonným rozhodnutím (ako aj zastavením trestného stíhania, prípadne oslobodením spod obžaloby) bola však už opakovane predmetom rozhodovacej činnosti súdov všetkých stupňov a je judikatúrou riešená. Odvolací súd preto nepovažoval za potrebný postup v zmysle § 238 ods. 3 O.s.p., ktorý hoci bez bližšieho vymedzenia navrhoval odporca.

Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.